

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłał,  
Strowja će  
Swójbny statok,  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoj mócný  
Lubosć ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spať měrný  
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džěłaš  
Wšědne dny;  
Džeň pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebjes mana  
Njeh ći khmana  
Žiwnosć je;  
Žiwa woda,  
Kiž Bóh pōda,  
Wokřew će!

F.

## Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ƙo kōzdu ƙobotu w Smolerjez knihcizishezerni w Budyšinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

### Swjata Trojiza.

Swjaty, ƙwjaty, ƙwjaty je Bóh tón Anjes Zebaoth, wschitke kraje ƙu jeho cžescze polne. Hamjeń.

### Dana 3, 1.—15.

Nikodemuś, wyschski mjes Židami a farisejski, pschindže t Jesuśej w nozy. Wny ƙmemy t ƙwojemu Bohu a Sboźnikej pschincž kōzdy cžas, wón naś zenje njewotpočasuje, a hdy by w nozy bylo! Hdyž je cžemne wokolo naś a cžmowe w naś, potom cžini wón, so ƙwita, a pomha nam, so ƙo t polnemu ƙwětku pscheczishezimy, tak tež t polnemu pōsnacžu teho potajneho ƙłowa:

Wy dyrbicze ƙo s nowa narodžicž.

1. To je nusne ƙłowo; wono ma ƙo stacž!
2. To je potajne ƙłowo; tak mōže ƙo to stacž?
3. To je žohnowanjapolne ƙłowo; kajki sbōžny dobytk s teho wukhadža?

1. Hdžež našch Sboźnik Jesuś Ahrystuś ƙo sjawnje pokasuje, tam je stajnje wulka licžba pscheczelow a njepscheczelow wokolo njeho. Cži jeni chzedža wot njeho pomoz shonicž, wukłyscheni, sahojeni hycž; cži drusy łakaju na jeho ƙłowa a skutki, so bychu s nich samoha namakali, jemu napšcheczimo stupicž. Subowani, kaž hischcže dženka Ahrystuśowi njepscheczeljio spytuja se ƙameho Božeho ƙłowa dopokasacž: Ahrystuś njeje Boži ƙyn; wón njeje horjestanył; wón njeje t njebyu stpěl. Pōdla nich khodža te cžiche dusche, kotrež ƙo jeho prascheja: Mischtrje, hdže ƙy na hospodže? Sčto mam cžinicž, so bych sbōžny byl?

Tajke praschenje je tež Nikodemuśa t Jesuśej wjedło; to widžimy s khutnosće wotmolwjenja Jesom Ahrysta. Nikodemuś je jeho postrowil: „Mischtrje, my wěmy, so ty ƙy sa wuczerja wot Boha pschischol; pschetož ničto njemōže te džimy cžinicž, kotrež ty cžiniš, khiba so by Bóh s nim byl.“ A Jesuś wotmolwi jemu: „Swěrnje, ja praju cži, jeli so ƙo sčto s noweho njenarodži, njemōže wón Bože kralestwo wohladacž.“

„Wy dyrbicze ƙo s nowa narodžicž,“ pschiwola Jesuś Nikodemuśej a nam. To dyrbi ƙo stacž, hinał wy njepschindžecze do Božeho kralestwa.

Wó, lubowani, tak budže tuto nusne ƙłowo wot cžłowjekow pschiwate? Kaž wot Nikodemuśa s polnym njerosomom njewobrocženeje wutrobny! Najprjedy počahuje wón ƙłowo, kotrež wěšo je Jesuś wo duchownym narodže triebał, na cžělny narod, kiž ƙo tola njemōhl wospjetowacž! Potom to nowe praschenje: tak mōže ƙo to stacž? Na to wotmolwjenje Jesuśowe, so ƙo njepschisteji mischtrej w Israelu, ƙo tak prashecž, kotryž tola ma wjedžicž, so chze tón Anjes wulecž wot ƙwojeho Ducha na wscho cžěło, so ƙo wulke pschemenjenje a wobnowjenje, nowy narod w duchu s nim stanje.

Haj, to wopomacže, hdhž tež wam, moji lubi, ƙo to ƙłowo prjōdkžerži: wy dyrbicze ƙo s nowa narodžicž, dha wjedžecze: so je to nusne ƙłowo, kotrež wam praji, so je wot naś žadane: tak ma ƙo pschemenicž našch snutskowny cžłowjek, so je tež wscho, sčtož wón žada a cžesczi, sčtož jeho sbožowneho cžini, mēr pschinješe a jeho wobsožuje, něsčto hinajsche hacž prjedy bēsche. Žako by tu zyle hinajschi nowy cžłowjek byl.

2. Nasch Ebóžnik rozjašnja, kak šo mohlo a kak ma šo to stacž, hdyž praji: Jeli šo šo šchtó narodži s wodu a s ducha! Wo kšchčenizy tudy Jusuš s Mikodemušom njerězi: niz wo Janowej kšchčenizy, kotraž je pschetrjehena, niz wo šwojej, kotraž njeje hiščeže wustajena; ale wo wodže, jako wo mozy, kotraž wuczisczuje wot wscheje nje-čistoscze, a wo duchu, jako wo mozy, kiž žiwjenje nuts-dycha temu, šchtóž morwe bē.

Sa naš kšchesczijanow je woda kšchčenizy sapoczatk noweho naroda, mjenujzy sbóžna woda žiwjenja a kupjel noweho naroda w šwjatym Duchu. Šches wodu a ducha kšchčenizy šo s nowa narodžichmy; do kšchčenizy bēchmy čłowski džězi, po kšchčenizy bēchmy Bože džězi!

Wěšo je to něšcto jara potajne a džiwne. Šchto šo tu štawa, to je kaž wěšit „kotraž duje, a jeho schumjenje ty šlyšiš; ale ty njewěš, s wotkal wón pschihadža a hdyže wuńdže.“ Tak je kóždy, kiž je šo s Ducha narodžik.

Kak bē tola žyly šwět, tež wulke bohate pohanske ludy, Romšy a Grichišy, a kaž rěčachu, dale nicžo, dnyli polo polne morwyh kosczom, doniž wětr do nich njesaduny a wone šo s nowa narodžichu k nowemu kšchesczijanškemu žiwjenju!

A dženska? Šchto šo štawa w nalětnym čašy s morwejem semju? Roža na nju pada; šlōncžto na nju šwědzi; nalětny žunje wichory psches nju duja, — a wona wožimi! Šchto je šo štalo s kšchesczijanškimi wutrobami psches džiw noweho narodžjenja a wobrocžjenja psches šwjateho Ducha? Měr, ponižnoscz, sczerpliwoscž, šwěrnoscž šu wotucžile, wješele, radoscz a žiwjenje je sacžahnylo: stary čłowjek njeje wjazy pōšnacž, nowy čže w sbóžnoscz wěcznje sbóžny bycz.

3. S noweho naroda wufgadža naš najsbóžnišči dobytk: wěra! Tehodla pokasa Ebóžnik s krótkimi šłowami Mikodemuša na to: šchtóž wěricž mamy: kaž čzi, kiž buchu w puschinje wot hadow ranjeni, buchu wustrowjeni psches pohladanje na pomyschenny koprowy had, tak mamy wěricž, šo nam wobohim šhudym wot jěda hrěcha ranjenym čłowjekam móže jenicžy pomhacž, hdyž to na kšchizj pomyschene čłowski čželo Jesom šhrysta wobhladamy jako wumóženje wot šmjercze, dofelž je w nim wěczne Bože žiwjenje.

Šaj, wobšbožazy dobytk noweho naroda je: wěricž do pomyscheneho Božeho šyna a wumóžnika; „pschetož wschitzy, kiž do njeho wěrja, njedyrbja šhubjeni bycz, ale wěczne žiwjenje mēcz.“ — Džakujmy šo Wótzei a Šynej a šwj. Duchej sa šwoje wumóženje hacž do šwojeho, psches hnadu trojenicžkeho Boha sbóžneho šlōncžjenja. Šamjen.

—b.

## Na šwjedžen šwj. Trojizy.

Nasche wobnowjenje abo nowy narod je skutk trojenicžkeho Boha!

(Šan. 3, 1—15.)

Šlōš: Budž šwalba Bohu šamemu —.

D Božo šwjata Trojiza,  
Ty žórlo wscheho šboža,  
Naš wobšbožuje dobrota  
A mišocž twoja Boža;  
Ty, Wótče, štworicžel našch šy,  
Nasch Ebóžnik, Šyyno Boži, ty,  
Nasch trošhtar, Ducho šwjaty! —

D kajke sbóžne potajnstwo  
Ze twoje byczje Bože;  
Ty w tšjoch paršchonach šjewi šo,  
Šo dosta nam šo šbože;  
Ty wodnyh dał nam, Wótče, šy,  
Naš wujednal, o Jesu, ty  
A šwjaty Duch naš šwjeczi!

Twój skutk, o šwjata Trojiza,  
Šsmy twoji wobhnadženi;  
Naš k sbóžnoscz ty pomola,  
Šsmy twoji wuswoleni;  
Nam w šwětle twojim jašni šo  
Šhōd našch do raja sbóžneho  
Nětk jako džěczom Božim!

Šchtož Mikodemuš žadašche,  
Hdyž pschidže, Jesu, k tebi,  
Tež s pschirodžjenja šlepm je  
Nam potajnstwo; my šebi  
Še šmjercze pomhacž njewěmy,  
Šso w hrěchach wobšy bludžimy;  
Čžēt je nam sacžemnjena.

Šchtož njenarodži s noweho  
Šso, nima džěla s tobu;  
Do žiwjenja dha šwojeho  
Wšmi, Ebóžniko, naš šobu! —  
Šchtož wot čžěla šo narodži,  
Ze čželo, kotrež k sbóžnoscz  
Ze njekšmane a šłabe.

Duž s wodny šo a s ducha dha  
Ma narodžicž nětk s nowa,  
Šchtož do Božeho kralestwa  
Čže s hrěšneho pschitacž dolha;  
To potajnstwo džě džiwne je;  
Kaž škradžne wětra schumjenje,  
— Tak skutkuje Duch Boži!

Mječ Mikodemuš džima šo,  
Anjes prawdže šwědzi kruzje,  
Šo hluboše šu potajnstwo  
Ša rosom Bože pucze;  
Šsam pschischol je wón do šwěta  
A šašo štušit do njebja,  
Šo nam by sbóžnoscz dobył.

Wón pomyschenny na kšchiz bu,  
Kiž bēšche Boži šwjaty,  
Šso sa naš bēdzi se šmjerczu  
Ša Ebóžnika nam daty,  
— To potajnstwo je šawěrnje,  
Kiž dobylo nam žiwjenje  
Ze s nowa porodžentym.

Šches šwjatu kšchčenizy dostali  
Šsmy žiwjenje my Bože;  
Trojenicžki Bōh štowarišči  
Šso s nami — našche šbože;  
Škutk Trojizy je šwjateje  
Tak našche nowe žiwjenje,  
Bōh žórlo našchoh' šboža!

M. U.

## Tam horje!

Hdyže dha šwětki hladaju?  
Tam horje! Tam horkach  
Kadscho kčžecž šej žadaju,  
Tam horkach, tam horkach.

S wotkal šwony šwonjeja?  
Wot horkach, wot horkach!  
K Božej šwalbje šbudžuja  
Wot horkach, wot horkach.

Hladaj, džěczo, kóždy čaš  
Tam horje! Tam horkach  
Ze, kiž w šwěczje šđerži naš,  
Tam horkach, tam horkach.

Ššel. Š. Žitawski.

## Šslepa holczka.

Měhdy bēšche w jenej franzowski wšy šlepa holczka žima,  
Kotrež sczenje šwjateho Marša s pomyschennym pišmom sa naj-  
drohotnišči poklad placzěšche; ale wona bē šhuda a dnyrbjěšche šebi  
i čžežkim džělom šwojeju rukow wschědny šhlěb šašlužicž. Duž šo  
šta, šo wona po nēcžim čžucze w šlōncžkach šwojich porštow šbhwacž  
poczinašche a šo k šwojej njewuprajnej bolosczi pschewědčzi, šo  
jejne poršty k čžitanju wjazy šhmane njebēchu. W jenej tajkej  
šrudnej hodžinje, po tym šo bēšche pschezo šašo podarmo čžitacž  
pospštomala, wona šlōncžnje šwoju lubu knihu wša a šlōczěšche ju  
pod šylšami k šwojimaj hubomaj s tymi šłowami: „Božemje,

božemje, blódkle flowo mojeho njebjeskeho Wótza! Zyroba mojeje dusche! ja dyrbyu cze wopuschczicz.“

W tymle wokomiku wona t swojemu wulkemu pscheklapnjenju pófna, so jejnej hubje něžnišcho czujetej dyžli jejne porsty, a so móže t nimaj piškimi rofesnawacz. Wona wokomit sa tym myšli; potom to sašo pospytuje, a wšchitke dwěle so pominuja. Wona czita jasnje se swojima hubomaj flowa: „Sczenje swjateho Marka“. Sejna wutroba so t dżakownoscju pscheliwa; wona so na swojej koleni klatny a dżakowasche so swojemu njebjeskemu Wótzej, so je jej czitanje Božeho flowa sašo smóžnjene. — Kaf wjele widžaznych tale slepa holczka se swojej horliwoscju sa Bože flowo sahanibja!

## Schtož byjesch, to žučjesch.

Staršche powjedańczo se Sserbow.

### I.

W Sserbach leži wješ Wjerbiczi, hdžež pódla někotrych buron a kžeznikow šami kžezkarjo bydla a žanych krašnych dnjom nje-wužiwaju. Tola spokojnoščj jim jich žiwjenje polóža: jich bėrny jim tať derje šlodža, kaž bohacžkej pjeczšjenje, a jim so po šprowni-wym dže le na šlonnišchczu wjele lėpje wotpoczuj, dyžli njemėr-nemu prošniškej w moškownym ložu. Šim šu njelnajomne te po-trjebny, kotrež w bohathch wšach a w hordnych městach knježa a ludžom žiwjenje njespodobne činja. Šich přenja myšl rano je wutrobne šdychnjenje t Bohu, a jich pošlednja myšl wječor je nutrna modlitwa t temu, kiž jim khlėb wobradža a jich psched strachotu a nješbožom šakhowuje. Woni t dżakom šwój wšchėdny khlėb t šebi bjeru.

Psched wjele lėtami bėšche we Wjerbicžkach kžezkar t mjenom Michol, kotremuž jeho šprawnoščje dla Michal Prawda rėkachu. Tón mužil mějesche dweju šynow, Šana a Šurja, dwójnikow, kotrejuž bėšche šwėru do šhule škal a tež doma t wšchemu dobremu napominał a dđeržał, so byšchtaj nawulkaj, Bohu a dobrym cžlowjekam špodobne žiwjenje wješčj. Wóh tón knješ pať dawasche jimaj špėšchne a wješkele tncže na cžėle a na duchu, tať so jeju ludžo sa staršcheju dđeržachu, hacž wopravdže bėšchtaj.

„Mojej šynaj“, Michal jene popoľdnje t nimaj rjekny, „jutry šmy šwjeczili a tón džeń je nimo, hdžež štaj šhulu wukhodžiloj a šwój kšchczeniški šlub ponowiloj. Ša šym so dotal šwėru sa waju štaral a waju t Božej pomozu šeziwil, runjež mėjachmy druhdy jeno male kuski Božej wobradny. Ale nětko je so cžaš wšchiblišil, hdžež dyrbitaj šamaj hladacz, kať byšchtaj psches šwėt pscheschloj. W naschey wšny je malo šašlužby, a teho dla njebudžemy mój hromadže wostacz. Špytajtaj šwoje šbože mješ zušymy ludžimi: Cžehitaj sa Draždžany! Tež tam budžetaj w Božej ruzy! Nětko njewė, hdže jeho šbože pyta. Wli je, kať by rjekł, so budžetaj so mi w rowje hišchcže dżakowacz, so šym waju do zušych ludži póbšal. Špytajtaj w Božim mjenje!“

Macž, t mjenom Macja, bėšche pschipošluchala, šchto nan t šynomaj rėčjesche, a šwėtle šylšy so jej t woczom ronjachu. „Mojej šynaj!“ džesche, „mojej šynaj! wój wote mnje pónđzetaj? Šo mi psches wutrobu drėje kať mjecz! Mojej šynaj! mojej šynaj, tať mlodaj! Šchto budže mješ zušymy ludžimi t wamaj derje mėnicž, šchto so sa waju a wo waju štaracz? Š kšudoba, kiž naš nujuje so rošėncž!... Šowny nawal šylšow podušny jeje hlóš, tať so njemóžesche dale rėčecž: jeju šchczufanje pať kónza bracz nochžyšche.

Šako macž taťle w šylšach pluwasche, taj hólzaj a nan tež njehnučzi njewostachu, ale wšchitkim bu šrudno wokolo wutrobny, so dyrbya jedny druheho wopuschczicz a so njewjedža, hdy abo kať so sašo wohladaju. Tola nan so najpřeni šmuži a džesche: „Macžeri

dajtaj so wuplacz, mojej šynaj; to je najlėpscha pomoz pschecžimo želbucžu; wój pať budžtaj šmėrnaj a kšrobleho domėrjenja, so Wóh, kiž ptaczki pod njebjesami šeziwja, na waju tež w dalokosczi nješapomni, a so budžetaj wšchudže psched jeho woczomaj a pod jeho šakitanjom kšodžicz.“

Šan Šurjej šwony, a woteńđžeschtaj wobaj won do kėłow, kiž njedaloko kžezki štejachu. Dužny Šan rjekny: Šurko, kať je naju macžerka tola šrudna! Šak mi jeje žel cžini! Derje, so je ji nanť wošjewil, šchto dyrbimoj — abo ně — šchto čžemoj. Nješporėdlo šmój so rošrėczowaloj, so čžemoj w zušbye khlėb pytačž jako šlužobnikaj; ale kóždy cžaš mi wutroba špadowasche, hdyž myšlach, kať budže macžerka šrudna, šhoniwšchi, na cžo džemoj. Nětko wė, šchto so stanje, a po šetrėtych šylšach namaj šwoje žohnowanje na pučž wėščje nješapowė!... Šóńđžemoj — pónđžemoj, Šratsiko! bėrny — bėrny! Žel drje mi je, nanka a macžerku wopuschczicz; ale hlóš we mni mi powjeda: Dži! dži!“

Šakle rėčjo bėšche Šan se swojim bratrom na hole městno w kėłach pschischol, a jasnje šlonczko so nad nimaj na Božim módrnym njebyu bljšchcžesche. Ach, kať wulki šy, Božo, a krašny!“ džesche Šan štyšnywšchi ruzy. „Šohladať na naju se šwojeje wšhokseje šwjatnižny a wušlyšch naju šdychowanje we swojej nješšćncžnej štwórbje! Budž namaj wótž a pschewodžer na wšchón pschichod!“

Do tutych flowow šwony šušodneje žyrkwje šaklincžachu.

„Šy šy cžuczitwa duscha, Šanko!“ prajesche Šurij. „Ša myšlu, kať ty, a prošcu Boha wo pomoz, kať ty; ale taťke hnučze wutrobny mi njeje date, ani taťke flowa! Šašch wucžer wšchaf so druhdy na taťkimi rėčžemi dodžiwacz njemóžesche. — Ale wrócžmoj so, šohladač, šchto macžerka cžini, naju wboha macžerka!“

Macž bėšche so pošpokojila, runjež hišchcže želnivje na šwojeju šynom hladašche.

Wšchitko to poda so šobotu, a tónšamšny wječor hišchcže Šan a Šurij šwojej brėmjeschžny wjasaschtaj, hotujo so na pučž sa Draždžany.

Njedželu dopoľdnja pať wšchitžny, staršchey a šynaj, ke mšchi džėchu, so bychu tam, kať so šdasche, na dlėjšchi cžaš pošledni křócž hromadže Bohu pošlužili. Duchowny přėdowasche wo tej myšli: „Wóh šwojich džiwnje wodži“, a wšchitžny buch psches jeho flowa jara natwarjeni. Ša dompučžu pať Šan džesche: Budž tu božemje, ty luba žyrkej, hdžež šmój byłoj kšchczenaj a hdžež šmój kšchczeniški šlub ponowiloj! Wrócžimoj-li so po cžašu domoj, dha naju sašo do šwojeju rukow wšmi.“ Šurij pschistaji: „Šamjen!“

Šóńđželu rano šahe bėšchtaj naschey pacholaj na pučž hotowaj. Macž hižom žylu nóz njebė wjele špała, dokelž pschezo šrudna a štaroscžiwja na jeju wotkšód myšlesche. Nětko rano pať sašo w njewurjeknišnych šylšach pluwasche, jako Šan prajesche: „Wó, dha budžtaj dha tu božemje, lubaj staršchey! Šutrobny dżak sa wšchitku dobrotu. Nještarajtaj so; Wóh naju powjedže!“

Macž wobaju t šebi šcžeže, a městno flowow jeje šylšny rėčžachu.

Nan šynom kšėtry křuch pschewodži a napošledku rjekny: „Dha džitaj božemje, lubaj šynaj; Wóh waju pschewodž dale hacž ja. Šomyšlejtaj na naju staršchey, kiž wamaj šwoje pošne žohnowanje na pučž dawamoj. Njebudžtaj šrudnaj, ale šwucžtaj so t tej myšli, so njemóžemy štajnje hromadže byčž. — Wužiwajtaj dowoleneho wješela, jeli so so wamaj tať trjechi, pschetož tež wješela nam Wóh šcžele; ale wužiwajtaj wšchitko t rošomom a t mėru. Šdyž šmėjetaj wutrobu pošnu, dha šebi wupowjedajtaj šwoju radosč a šwoju žaloscž, a šhromadnje budžtaj šebi šwėrnaj towarschey, kať dotal. — Nješabudžtaj, so štaj Sserbaj! Šėčžtaj šerbški, šakhowajtaj šerbške waschnja, a jako Sserbaj so štajnje na to dopomnjejtaj, so Sserbjo dobre

pocžinki a prawdu lubuja! Wrócztaj šo junu jako dobraj Šerabaj! Róncžnje pať wščitko, šhtož dyrbitaj čžinicž a čžehož mataj šo wostajecž, čžzu wamaj wuprajicž š tym biblijskim hróncžłom: Šswoje žiwe dny měj Boža pšched woczomaj a we wutrobje, a hladaj šo, šo do žaneho hrěcha nješwolisch a njecžiniisch pšchecžiwó Božej kašni! — Duž šhodžtaj dha božemje, lubaj šynaj! Bóh dať, šo bñchmy šo štrówi a wješeli šašy wóhładali!”

„Daj to Bóh, luby nauko!” Šurij rjekny. „Macžeržy hišchže wjele dobreho!”

„Daj, macžeržy hišchže wjele dobreho!” džesche Šan se šyšowathmaj woczomaj.

Šo tych šłowach šebi ruki šawdachu, a nan šo wróczi.

(Ššchichodnje dale.)

## Wšchelake š bliska a š daloka.

Š Bufež. Džeci džei šwjatkow nam šašo přeni žyrkwinski šwjedžei tehole lěta mjes Šserbami pšchinješe. Bibliški šwjedžei šo šwjecžesche. A Bóh miłoščiwje špožči, šo bē wšcho tať šwjatkowne. Wón rjany džei špožči, šo bēchu šo wošadni bohacže š nutrošči wokoło biblije a Božeho šłowa šhromadžili w lubošnym Božim domje, kotrehož wołtať bēšche krašnje wudebienny — tež hoščzo, knježa duchowni a drušy, bēchu šo š nami šjenocžili, bibliški šwjedžei šwjecžicž. Šswjatkowny duch kłincžesche pšches šhorštaj špěwaj, wot knjesa šantora Šerka wubjeržnje nawučženaj a wot špěwazyč šchyršlóbšnje š pošbēnjenju wošady rjenje pšchednješenaj: „Nam štała tvoje šłowo je“, a „Šso šraduj a wyštaj, žyła šemja“. Š Božeho Ducha šo žórlješche šwēdcženje šwjedžeiškej předarjow, kotraž, wobaj wo došonjenju pošlednjeho wudawka šerbskeje biblije we wjetšim pišmje šašlužbnaj, š hłubošeho šhonjenja čžerpajo, krašnosč biblije wóšwētlešchtaj a jeje wažnosč wošadže, kiž š najwjetšej šedžbliwosčju pošluchašche, š wutrobje wjedžeschtaj. Na šerbskim knjes šarať Šakub š Nješwacžidla předowasche a tajke prawe požohnowane šłowo ša našch čžaš a šerbski narod do wošady da, wabjo a nučzo. Na text: 5. Mójšaka 32, 47 šo šaložo jej pšchimoła: „Lubi, lubi Šserbjo, wóšamkicže dale Bože šłowo w macžernej recži do šwojich wutrobow; 1. wono njeje přóšdne šłowo ša waš bylo, 2. wono budže wasche žiwjenje.“ Na něškim knjes šarať Šaktať š Šóšlinka teho runja žiwje š wutrobam rēčzo a šłowo š pšchikładami še štawišnow a žiwjenja bohacže wošiwjejo, předowasche. Šso na psalm 56, 11 šaložo tole do šrijedž předowanja štaji: „Na šwjatej wyšokosčži šherlušch wo Božim šłowje: 1. Biblija a jejna š nješpšchirunanju wulka krašnosč, 2. bibliški šwjedžei a jeho šhutne praščenja ša šwēdomnje, 3. wošada bibliškeho šwjedženja a jejne šwjate šlubjenje“. Na wobemaj šemščenjomaj šo wjetšcha ličžba biblijow š pšchihódnym wutrobny pšchecžom na škulške džēczi darmo woteda, na šerbskim pšches ruku š wošadneho šararja Šubizu, na něškim pšches ruku š wšchšcheho žyrkwinskeho radžicžela Šeiera š Budyščina, kotryž přeni šróčž tu wošadu wopřta a postromi. Šwołtařnu Božu šlužbu pšchi přēdku š. archidiaonus Šuda š Lubija a šarať Šitelka š Šalesčez a na šónzu š. šarať Šubiza wóštarachu. Šwošada škladowa pšchi žyrkwinych durjach na 250 šriwnow jako rjany džakowny wopor ša biblište towašstwo. Bóh daj jako trajazy šłód tehole šwjedženja nowu wutrobnu lubošč mjes mlódnymi a štarymi, w šchuli a domje ša Bože šwjate pišmo pšches Ducha šwjatkow!

— Šsrjedu po šwjatkach měješche šerbska duchowniška šonferenza šwoju nalětnu šhromadžišnu. Šimale wšchitžy šerbsžy duchowni bēchu šo na nju šesčli š wažnym wuradženjám duchownych naležnosčow našchich lubnych šerbskich wošadow. Našch lubowanj

pšchedšyda, knjes šarať rycžet Šakub, wotewri našchu šhromadžišnu š nutrnej modlitwu. Šosjemi šo, šo budže šwjedžei šwotkowneho mišionštwá — da-li Bóh — w šeptembrje w Šakežach. Šadžija je nětko, šo šo došholětnje woczafana šonfordanza špěwaršich, wot knjesa šararja Šrügarija-Šeršiškeho, w došholětnym nješpróžniwym džēle krašnje šestajena, nětko bóršy čžišchči. Šužiške krašne štawy šu š čžišchčej 200 šriwnow pšchišwolili. Š dalšchemu wuradžanju wo wudacžju šo wošebity wubjerť pomjenuje, kotryž ma wóštacž š knjesa pšchedšydy, š knjesow šararjow Šrügarija, Šateka-Šarškeho a Šólcža. Š radoščju a š džakom špomni knjes pšchedšyda na krašnje poradženy bibliški šwjedžei, kotryž je šo 3. džei šwjatkow w Bufežach wotměł a podžakowa šo knjesej šararjej Šubizu a jeho wošadže ša rjenje pšchihotowanj a wuhotowanj šwjedžei. Šonferenza šo jenohłóbšnje ša to wupřaji, šo by wužitne bylo, hdy by šebi wona juristiške prawo došyła. Š wulkej wutrobnej radoščju pošluchašche šhromadžišna na rošprawu knjesa pšchedšydy wo nowej šerbskeje bibliji we wjetšim čžišchčju, kotraž je nětko dočžišchčžana a šo na bibliškim šwjedženju w Bufežach přeni šróčž rošdawala. Čžišchčž je 2 lēčze trať a je šo wšcho najrjenšcho poradžilo. Ššchehladanje šonferenty šu š wulkej próžu wóštaraloj š knjesom pšchedšydu knjes šarať Šaktať we Šóšlinku a knjes Šórna w Budyščinje. Šswoju wulku lubošč š šerbskemu ludej štaj hišchče wošebje knjes pšchedšyda a jeho wyšokosčesčeny bratr, knjes dwórški radžicžel Šakub š tym wopokajaloj, šo štaj še šwojich šředkow wošebje 192 wobrašow š bibliji w šerbskim wudawku čžišchčžecž daloj, kotrež šóždy šupowať biblije darmo doštanje. Šonferenza wupřaji došročelomaj horžy džak našcheho šerbskeho luda. Šserbska biblija w nowym wudawku plačži 3 šr. 50 šp. a wēromanška 4 šr. W Šsmjecžekach šo lēšča hišchče žane šerbske šemščenje džeržalo njeje; nadžijomnje pať budže šo tam nětko bóršy šašo džeržecž. Šnjes duchowny Šada prošesche w mjenje Šustav-Šdolšškeho towaštwá, šo čžyly šerbske wošady po postajenju wēšteho čžaša, něhdže ša 4 abo 5 lēť, dary ša Šustav-Šdolšške towašstwo škladowacž. Šnjes šarať Šólcž šjewi, šo je lutheršte knihowne towašstwo š nowočžišchčžom „Šomjazeho wołtarja“, po kotrymž našch luby šerbski lud horžo žada, šapocžalo. Tež na nowowudacže „šwētkych pruhow š Božeho šłowa“ móžemy šo wješelicž. Šonferenzu ššončži knjes měštopšchedšyda šarať Šróšak-Šrodžišchčžaniški š džaknej modlitwu. Šwutrobny džak prašimj šwojemu lubowanemu pšchedšydy, kotryž je šašo našche wuradžowanje w šnatej žiwosčži še šwojej čžoplej, ša šbože našcheho šerbskeho luda šo horjazej wutrobu wóžžil.

Š Šakež. Šruhi džei šwjatkow šwjecžesche tudy šonšionērowany želešniški šaštoniť Šašig še šwojej mandželškej šwóš šloty šwaš. Šnjes šarať Šólcž jeju w domje požohnowa a jimaj š wutrobny pšchecžemi čžēšnu bibliju, wot šonšistorštwá špožčenju, pšchepoda.

## II. Šudanske praščenja wo bibliškich wošobach.

Štaja Šadyšerb-Šwjeła.

6.

„Šašpor, Šajchať, Šakžar“ praša  
Šmužam, pšchicžehnjemj š raššchob' štraja.  
W ščenju nej' pať, šo šu byli štjo,  
A tež niž, šo byli šralojo.  
Šotre šłowa šteja w Šateju  
Šo mužoch, kiž š ranja pšchišchli šu?

Šotmołwy na praščenja wo bibliškich wošobach.

5. Šaul. — 1. Šam. 31.